

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci **navrhovateľov 1/ Mgr. Š. M.**, bytom B., **2/ JUDr. M. K.**, bytom B., proti **odporcom 1/ Krajský súd v Banskej Bystrici, Komenského č. 12, Banská Bystrica, 2/ Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, **o náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,00-EUR**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod. sp. zn. 14C 25/2010, a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 17NcC 15/2010, v konaní o vylúčenie sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici z prejednávania a rozhodovania veci takto

r o z h o d o l :

1. Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. J. P., JUDr. A. M., Š. H., JUDr. M. R., JUDr. F.Z., JUDr. P. P., Mgr. E. N., JUDr. M. D., JUDr. Ľ. B., JUDr. J. B., JUDr. D. M., JUDr. E. V., JUDr. J. Š., Mgr. I. D., JUDr. A. A., JUDr. J. N., Mgr. A. P., JUDr. J. D., Mgr. R. Ď., JUDr. J. M., JUDr. J. R., JUDr. M. Š., JUDr. J. B., JUDr. P. Ch., Mgr. J. B., JUDr. D. D., JUDr. E. M., JUDr. E. K., JUDr. A. K., JUDr. D. M., JUDr. M. K., JUDr. M. P., JUDr. E. Ž., JUDr. Ľ. G., JUDr. J.B., JUDr. J. H., doc. JUDr. M. Ď. PhD, JUDr. D. K., JUDr. J. M., JUDr. O. M., JUDr. M. B., JUDr. S. S., JUDr. M.P., **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17NcC 15/2010 (veci Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 C 25/2010).

2. Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici, JUDr. Ing. J. G., JUDr. Z. N., JUDr. M. S., Mgr. M. Š., **s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17NcC 15/2010 (veci Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 C 25/2010).

O d ô v o d n e n i e .

V konaní o náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,00-EUR, ktorá je vedená na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 14 C 25/2010, oznámili sudcovia tohto okresného súdu, že sú u nich dané dôvody, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí a predseda okresného súdu predložil spis na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p. Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako nadriadenému súdu, kde vec je vedená pod sp. zn. 17NcC 15/2010. Pretože podľa oznámenia sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici sú aj u nich dané dôvody vylučujúce sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí, bol spis krajským súdom postúpený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p., teda posúdenie, či sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ktorá je na tomto súde vedená pod sp. zn. 10NcC 10/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (§ 16 ods. 1 tretia veta O. s. p.) posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezáujatosti sudcov krajského súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní vecí, k nezáujatému prístupu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právnu relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu a to :

1. k veci, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo
2. k účastníkom konania, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo
3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý vzťah by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2.

Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na pojednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na pojednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu pojednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 1 ústavy), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky k danej problematike.

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu.

Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. aj k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť.

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. J. P., JUDr. A. M., Š. H., JUDr. M. R., JUDr. F. Z., JUDr. P. P., Mgr. E. N., JUDr. M. D., JUDr. Ľ. B., JUDr. J. B., JUDr. D. M., JUDr. E. V., JUDr. J. Š., Mgr. I. D., JUDr. A. A., JUDr. J. N., Mgr. A. P., JUDr. J. D., Mgr. R. Ď., JUDr. J. M., JUDr. J. R., JUDr. M. Š., JUDr. J. B., JUDr. P. Ch., Mgr. J. B., JUDr. D. D., JUDr. E. M., JUDr. E. K., JUDr. A. K., JUDr. D. M., JUDr. M. K., JUDr. M. P., JUDr. E. Ž., JUDr. Ľ. G., JUDr. J. B., JUDr. J. H., doc. JUDr. M. Ď. PhD, JUDr. D. K., JUDr. J. M., JUDr. O. M., JUDr. M. B. svoju zaujatosť vyvodzovali ad 1/ z kolegiálneho vzťahu k žalobcom, ad 2/ z existencie bližšieho priateľského / kamarátskeho vzťahu/, ad 3/ z toho, že žalobcov, príp. niektorého z nich osobne poznajú, ad 4/ z pomeru k predmetu veci, tieto svoje tvrdenia napriek tomu že Najvyšší súd Slovenskej republiky spis Krajskému súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17NcC 15/2010 (vec Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 14C 25/2010) ako predčasne predložený vrátil z dôvodu, že je potrebné aby sudcovia svoje vyjadrenia doplnili, nakoľko nadriadený súd musí mať poskytnuté aspoň základné informácie o prejavoch uvádzaných vzťahov a oboznámenie sa s údajmi o týchto prejavoch je nevyhnutné pre posúdenie opodstatnenosti oznámenia sudcov o okolnostiach, ktoré považujú za vylučujúce ich z prejednávania a rozhodovania veci nedoplnili.

Judikátúra sa ustálila v názore, že sudcov pomer k veci môže vyplývať predovšetkým z priameho právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci. Nepochybne je tomu tak v prípade, ak je sudca sám účastníkom konania, bez ohľadu na ktorej procesnej strane, alebo v prípade, ak by

mohol byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý na svojich právach (ako vedľajší účastník). Pod pojmom pomer k veci sa rozumie aj situácia, keď sudca získal poznatky o veci iným spôsobom ako dokazovaním na pojednávaní (napr. ako svedok), v dôsledku čoho je jeho pohľad na zistené skutkové okolnosti prípadu deformovaný ďalšími poznatkami zistenými neprocesným spôsobom. Za pomer k veci sa považuje aj vzťah ekonomickej závislosti, napríklad v spojitosti s vedeckou alebo publikačnou činnosťou sudcu, v súvislosti so správou vlastného majetku a podobne. Osobitným dôvodom vylúčenia sudcov pre ich pomer k veci je ich účasť na rozhodovaní o tej istej veci v inom štádiu (stupni) súdneho konania podľa § 14 ods. 2 O.s.p. na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak; to isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je však dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania (porovnaj R 115/2003) .

Pomer sudcu k veci zakladajúci dôvod na jeho vylúčenie môže spočívať aj v tom, že sudca sa o prejednávanej veci verejne vyjadrí, či už v negatívnom alebo v pozitívnom zmysle predtým, než takáto vec má ním byť prejednávaná a rozhodnutá. Nemožno preto pripustiť predbežné hodnotenie vykonaných dôkazov sudcom prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, rovnako ako jeho vyjadrenie o tom, ako bude o veci pravdepodobne rozhodnuté.

Naproti tomu namieste nie sú pochybnosti o nezaujatosti sudcu, ktorý svoj právny názor vyjadril v rozhodnutí o veci samej, príp. v rozhodnutí, ktorým účastníkovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov pre zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (§ 138 ods. 1 prvá veta O.s.p.). Medzi prirodzené atribúty justície v demokratickom a právnom štáte (na rozdiel od tajnej justície vymykajúcej sa kontrole verejnosti, porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 121/2006, 1 Cdo 12/2009, 1 Cdo 120/2009, 5 Cdo 120/2009) patrí oboznamovanie verejnosti (a to nielen právnickej) so súdnymi rozhodnutiami zásadného významu a tak aj s právnymi názormi v nich zaujatými. Súvisí to nepochybne predovšetkým s právom na informácie ako základným právom, bez ktorého napĺňania riadne fungovanie demokratického štátneho zriadenia nie je možné si ani predstaviť (porovnaj najmä čl. 17 listiny, čl. 26 ústavy, § 23 ods. 2 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 31 ods. 1 Spravovacieho a rokovacieho poriadok

Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 114/1993 Z. z.). Umožňuje sa tak verejnosti vytvoriť si názor o činnosti súdov a zároveň sa posilňuje dôvera v tieto orgány štátu. Verejnosť tak spozná judikatúru súdov, predovšetkým vyšších stupňov, právne postoje a spôsoby riešenia pertraktovaných problémov (káuzy).

Sudca tiež prezentuje svoj právny názor na právne posúdenie vecí na zasadnutiach grémia, resp. kolégia (§ 15 ods. 3, § 17 ods.3, § 21 ods.3 zákona č. 757/2004 Z.z.). Svoj názor na konkrétnu vec vyjadruje hlasovaním, výsledkom ktorého je stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia, resp. v právoplatných rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa. Tieto stanoviská sa uverejňujú spolu s vybranými rozhodnutiami v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Z uvedeného tiež vyplýva veľmi dôležitý záver (zistenie) a to, že sudcov právny názor zaujatý v ním rozhodnutých veciach (či už ide o zverejnené rozhodnutia alebo dokonca iba o verejne vyhlásené rozhodnutia, porovnaj čl. 142 ods. 3 ústavy, § 156 ods. 1 O.s.p.), teda takto na verejnosť sa dostávajúci jeho právny názor vôbec sa nespája s obavou o stratu jeho nezáujatosti a nestrannosti pri rozhodovaní v skutkovo a právne obdobných veciach [hoci je tu daná možnosť či predpoklad, že ak následne bude tento sudca prejednávať a rozhodovať skutkovo a právne obdobné veci, tento jeho názor sa presadí (uplatní)]. Opačné chápanie tejto otázky by bolo v rozpore s charakterom a účelom činnosti (poslania) sudcov. Vedomý si týchto skutočností zákonodarca v platnom znení § 14 ods. 3 O.s.p. výslovne uvádza, že *„dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach“*. Súdna prax napokon už v minulosti poukázala na to, že *„dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci nie je skutočnosť, že sudca v inej obdobnej veci rozhodol spôsobom, s ktorým účastník nesúhlasí, ani samotná skutočnosť, že jeho rozhodnutia boli podrobené kritike v hromadných oznamovacích prostriedkoch“* (porovnaj R 47/1998).

Je priam žiaduce, aby sudca mal utvorený právny názor (hoci pôjde spočiatku spravidla len o koncepčný – východiskový – prístup) na riešenie rozmanitých právnych vecí, s ktorými sa

pri svojej práci stretáva. Tento právny názor sudcu sa formuje, dotvára a patrí k jeho profesionálnej výbave; nie je nijako neobvyklé, ak sa zmení a to aj pri rovnakej právnej úprave. U sudcu, ktorý zároveň rešpektuje nutné obmedzenie, aby nevstúpil do priestoru konkrétnych či prejednávanych prípadov (porovnaj § 30 ods. 11 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý ako jednu zo základných povinností sudcu uvádza, že *„sudca je povinný zdržať sa verejného vyslovovania svojho názoru o veciach prejednávanych súdmi“*), nie je dôvod obávať sa, že by mohol len pre svoj právny názor stratiť svoju nestrannosť a nezáujatosť.

Nestrannosť sudcu nemôže ohroziť to, že ako súkromná osoba vedie občianskoprávne konanie s osobným úradom, resp. ministerstvom spravodlivosti, že je v spore so štátom ako účastníkom konania (súdne konanie, v ktorom si uplatnil právo, o ktorom sa má rozhodovať ako o iných občianskych právach a záväzkoch). V takomto konaní (spore) je postavenie účastníkov rovné; sudca aj štát, osobný úrad, ministerstvo majú úplne rovnocenné postavenie. Podanie žaloby a vedenie sporu o uplatnené právo (rovnako ako prípad, keď sudca v konaní o občianskych právach a záväzkoch má postavenie žalovaného, a štát, resp. osobný úrad, ministerstvo vystupuje ako žalobca) nemožno bez ďalšieho považovať za skutočnosť, ktorá by ohrozovala nestrannosť sudcu v inom konaní, v ktorom štát, resp. osobný úrad, ministerstvo vystupuje ako účastník konania.

Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Mimo rámca výkonu súdnictva a funkčného plnenia úloh sudcu zostáva – ako fyzická (súkromná) osoba – subjektom práv a povinností. Tak, ako mu nemožno uprieť právo domáhať sa v súdnom konaní ochrany svojich práv, do ktorých mu (podľa jeho názoru) bolo neoprávnene zasiahnuté, nemožno ani iným subjektom upierať právo domáhať sa ochrany voči subjektu zasahujúcemu do ich práv (i keď je zasahujúcim subjektom sudca). Sudca takto ako súkromná osoba vstupuje do rozmanitých právnych vzťahov, z ktorých mu vyplývajú rôzne práva a povinnosti tvoriace obsah daných právnych vzťahov. Sudca v tomto postavení nie je osobou odtrhnutou od reálneho života, preto nie je vôbec vylúčené, že sa stane účastníkom súdneho konania. Do úvahy medziiným prichádza aj možnosť, že bude účastníkom občianskeho súdneho konania, v ktorom prípadne bude (ako žalobca) uplatňovať svoje práva patriace mu ako účastníkovi súkromnoprávneho vzťahu a domáhať sa ich ochrany, alebo (ako

žalovaný) bude popierať existenciu povinnosti vyplývajúcej zo súkromnoprávneho vzťahu tvrdenej žalobcom. V občianskom súdnom konaní sú účastníci (a teda aj sudca v už uvedenom procesnom postavení žalobcu alebo žalovaného) povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Sudca, ktorý ako účastník občianskeho súdneho konania (či už v procesnom postavení žalobcu alebo žalovaného) opíše skutkové okolnosti rozhodujúce pre posúdenie prejednávanej veci, plní zákonom uloženú povinnosť. Plnenie tejto povinnosti samo osebe a bez ďalšieho v ničom neprekračuje rámec prejednávanej veci a nemôže byť považované za zverejnenie názoru sudcu s dopadom na iné právne veci prejednávané súdmi.

Za vyjadrenie názoru sudcom (alebo dokonca za *verejné* vyslovenie názoru sudcom) vonkoncom preto nemožno označiť (stotožniť) stav uplatnenia práva na súdnu ochranu sudcom ako účastníkom konania (podanie žaloby) a to aj v prípade, že ide o uplatnenie obdobného nároku, aký požaduje žalobkyňa.

Okolnosť povahy uplatneného nároku ako nároku určitým spôsobom súvisiaceho s výkonom zastávanej funkcie (pri takomto chápaní by sem patrila napr. aj vec, v ktorej by sudca žaloval o peňažné plnenie z dôvodu, že mu nebol vyplatený plat v celom rozsahu) nič nemôže zmeniť na tom, že sa jedná o žalobu, ktorá spadá do zaručeného ústavného práva každej osoby na súdnu ochranu. V uvedenej okolnosti (podanie žaloby) nemožno vidieť vyslovenie právneho názoru z pozície sudcu (v takejto pozícii totiž nie je, ale je v pozícii účastníka konania) a tento jeho súkromný akt preto nemožno stotožniť či spájať s nejakým *prejudikovaním* (čo je napokon aj pojmovovo vylúčené) či s potenciálnou rozhodovacou činnosťou v prípadnom následnom súdnom spore (s pozíciou sudcu v obdobnej veci). Iné riešenie by bolo nenáležitou konštrukciou a nad rámec zákona by zjavne od sudcov žiadalo, aby poskytovali informácie o aktoch súkromnej povahy (o nimi podávaných žalobách).

Záver plynúci z uvedenej okolnosti (podania žaloby) - že nejde o vyslovenie právneho názoru či vyjadrenie postoja v pozícii sudcu, rovnako platí aj pre opačnú situáciu: nepodanie takejto žaloby. Sudca je v oboch prípadoch súkromnou osobou, ktorej ústava aj listina zaručuje

prístup k súdu a podaním (nepodaním) žaloby len realizuje (nerealizuje) svoje právo na súdnu ochranu. Uplatnený nárok je majetkovej povahy a nevybočuje z roviny práva každej osoby na súdnu ochranu (treba ho subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch). Sama skutočnosť, že sudca v určitej občianskoprávnej veci dopadajúcej na jeho osobu a jeho osobné pomery uplatnil podaním žaloby na súde konkrétny nárok, nevylučuje bez ďalšieho z prejednávania a rozhodovania veci sudcu určeného rozvrhom práce súdu, ktorý sám (rovnako ako súkromná osoba) podal (alebo nepodal) obdobnú žalobu. Ani táto skutočnosť nie je preto spôsobilá vzbudiť (objektívne) pochybnosť o nestrannosti sudcu, tak v očiach sporových strán ako aj verejnosti; nie je tu teda dôvod pre pochybnosť o strate nezaujatosti a nestrannosti sudcu tak, ako ho upravuje § 14 ods.1 O.s.p.

Za taký vzťah sudcu k veci, ktorý by zakladal dôvod na jeho vylúčenie podľa § 14 ods.1 O.s.p., nemožno napokon považovať ani skutočnosť, že predmet sporu sa dotýka všetkých sudcov. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej sudcom voči štátu, osobnému úradu, ministerstvu v súvislosti s porušením zásady rovnakého odmeňovania za rovnakú prácu je nárokom, o ktorom môže rozhodnúť len súd v rámci svojej zákonnej kompetencie; žiadnemu inému orgánu preto rozhodovanie o ňom neprislúcha. Všeobecne tvrdenie, že predmet sporu sa dotýka všetkých sudcov, teda námietka, že má ísť o situáciu, v ktorej pre vzťah k veci de facto nie je v Slovenskej republike jediný sudca, u ktorého by nechýbali pochybnosti o jeho nezaujatosti predmetnú právnu vec prejsť a rozhodnúť, je bez právneho významu. Prikladať predmetu sporu takto namietaný rozmer (dosah) predstavuje (znamená) odmietanie poskytnutia spravodlivosti - *denegatio iustitiae*, čo je, pravdaže, neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti znamenajúce absenciu dôvodu, pre ktorý by mohli vznikať pochybnosti, že sudcovia uvedení vo výroku I. nebudú v predmetnej veci postupovať nezaujato, neutrálne, rozhodol tak, že ich nevylúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Sudcov JUDr. Ing. J. G., JUDr. Z. N., JUDr. M. S., Mgr. M. Š., Najvyšší súd Slovenskej republiky vylúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci nakoľko je u nich daný dôvod na vylúčenie.

Sudkyňa Mgr. M. Š. verejne prezentovala svoj názor vo veci v denníku SME zo dňa 11.05.2007.

Sudcovia JUDr. Ing. J. G. a JUDr. Z. N. majú o veci informácie o prebiehajúcom konaní ktoré nezískali zo súdneho spisu.

Sudca JUDr. M. S. je vylúčený pre jeho príbuzenský vzťah so žalobcom v 2. rade.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 5 októbra 2010

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta